Prieš kiek daugiau nei metus debiutavusi papuošalų dizainerė Simona Samojauskaitė pristatė jau dvi kolekcijas. Minimalistinio, švaraus dizaino gerbėja žurnalui „L'Officiel" pasakoja apie tai, kaip šios kolekcijos liudija jos evoliuciją, ir apie tai, kodėl pasaulinė šlovė nėra įrašyta tarp jos dešimtmečio tikslų.

AUŠRA PRASAUSKAITĖ

KURIANTI BALTUS MARŠKINĖLIUS IŠ... AUKSO

Neseniai pristatėte antrąją kolekciją – apie ką ji?
Pavadinimas „Marine" sufleruoja pagrindinį įkvėpimo šaltinį – jūrą. Man labai svarbūs perlai. Daugybės žmonių mintyse jie vis dar įsivaizduojami kaip tradiciniai močiutės ar *Chanel* stiliaus karoliai. Tų prisiminimų neištrinsiu, tačiau norėjau perlus prikelti naujam gyvenimui, juos pateikti šiuolaikiškai, jaunatviškai.

Kuo Jus taip sužavėjo perlai?
Kuo labiau jais domiuosi, tuo smarkiau jie jaudina. Itin įdomi mano darbo dalis yra perlų atrinkimas: juk kiekvienas perlamutro rutuliukas skirtingas, sunku rasti vienodą porą. Tai yra vieninteliai brangakmeniai, sukurti gyvo organizmo. Ši jų ypatybė mane žavi. Noriu, kad kolekcija padėtų geriau juos pažinti.

Dažnai nesusimąstome, kuo skiriasi jūriniai perlai nuo gėlavandenių, aiški tik nuoroda į tai, iš kur jie kilę. Pastarieji daugiausia auginami Kinijos upėse: ten viename moliuske išauga daugiau negu 10 perliukų, todėl jie gana pigūs ir paplitę visame pasaulyje. Aš dirbu su jūriniais, Japonijoje išaugintais *Akojos* perlais. Tai patys pirmieji kultivuoti perlai pasaulyje, už kuriuos turėtume būti dėkingi Kokichi Mikimoto. Jų dydis svyruoja nuo 2 iki 8 mm. Didelė ir spalvų įvairovė: nuo baltų iki juodų. O šie turi labai daug atspalvių – žalsvų, melsvų, violetinių, pilkšvų. *Akojos* perlus naudoja daugelis pačių garsiausių juvelyrikos bendrovių. Žinoma, visi jie kultivuoti, tačiau natūralūs yra be galo reti ir brangūs. Austrėje natūralus perlas auga 50 metų, be to, jį galima rasti tik vienoje iš tūkstančio kriauklių. Mažieji *Akojos* perlai užauga per dvejus trejus metus, didesniems reikia penkerių.

Su kokiais metalais ar brangakmeniais Jums labiausiai patinka dirbti?
Daugiausia meilės ir dėmesio skiriu darbui su auksu. Suprantu, kodėl auksas taip žavi pasaulį. Tai – ilgaamžis, nepaprastai gražios spalvos metalas, turintis labai stiprų charakterį. Jis puikiai išlaiko formą. Galima žaisti su praba ir spalva – visa tai atveria daugiau galimybių. Savo klientams siūlau aukščiausios prabos geltonojo aukso dirbinius. Labiausiai žavintys brangakmeniai šiuo metu yra perlai: ne veltui kolekcija skirta būtent jiems.

Kuri kūrybinio proceso dalis yra pati maloniausia?
Daug džiaugsmo suteikia asmeniniai užsakymai. Smagu, kai mano pasiūlytos idėjos tinka klientams, kai, atėjus atsiimti papuošalo, regiu jų švytinčias akis.

Vos pradėjote apie tai kalbėti, nušvito ir Jūsų veidas. Kaip sugalvojate, kokio dizaino bus kiti Jūsų gaminiai?
Kadangi esu jauna juvelyrė, man dar viskas nauja. Turiu daug inspiracijų, galvoje pamažu dėliojasi būsimi darbai. Kartu save šiek tiek stabdau – sunku sukurti vientisą kolekciją, tam reikia daug jėgų. Per trumpą laiką pristačiau antrąją kolekciją, tačiau tempą norėčiau sulėtinti. Naujus dirbinius planuoju pristatyti kartą per metus.

Tai skamba it nedidelis protestas prieš visą mados sistemą, kurioje įprasta pristatyti nustatytą kiekį kolekcijų nustatytu laiku, o geriausia, kai naujas produktas klientui siūlomas kas savaitę.
Aš visada priešindavausi nustatytoms normoms, šiuo metu tai – ženklodaros sistema. Nekuriu didelės savo prekės ženklo istorijos, kaip dabar yra populiaru, nenoriu to daryti. Vadovėlinės rinkodaros tiesos manęs nedomina, noriu išlikti savimi. Turiu savo klientų ratą, pati kuriu, žmonės pas mane ateina dėl mano stilistikos, estetikos jausmo, o ne todėl, kad juos sužavėjo prekės ženklas, – būtent tai man ir patinka.

Su tuo susijusios ir mano svajonės – norėčiau turėti gražią baltą studiją, pasidaryti didelį darbo stalą, susidėti visus įrankius, priklausyti tik nuo savęs, ten ramiai, nieko netrukdoma kurti.

Įdomu – neturite ambicijų, kad *Simona Samojauskaitė Jewellery* užkariautų visą pasaulį?
Kuo didesnis verslas, tuo daugiau jėgų jam reikia atiduoti. Atsiranda didelė komanda, dingsta dalis malonumo. Dabar dirbu savarankiškai, kartais vargstu su popieriais, tai – pirkimas, pardavimas, išlaidos ir sąskaitos faktūros. Tą darydama visad svajoju sėdėti prie savo papuošalų stalo ir krapštytis prie naujo kūrinio. Man pasisekė, nes žmonėms patinka mano pirmoji kolekcija, ji puikiai perkama, bet tai reiškia, kad turiu daug ne tik gamybinio, bet ir organizacinio darbo. Nenoriu, jog mano kūryba virstų fabriku – tai yra rankų darbo papuošalai. Atsikeliu ir užmiegu su mintimis apie darbą, bet man patinka dirbti sau. Galbūt kada nors turėsiu ir pagalbininką, tačiau didelio verslo sau tikrai nelinkiu.

Sugrįžkime į pačią pradžią. Studijavote menotyrą, ilgus metus dirbote modeliu. Kaip atradote būtent juvelyriką?
Visos gyvenimo patirtys atveda iki to, ką darome šiandien. Kai ilgą laiką esi apsuptas mados pasaulio, natūraliai susiformuoja estetikos jausmas. Daug laiko praleidau tarp dizainerių. Studijuodama meno istoriją supratau, kad savo ateitį noriu sieti su kūryba. Po studijų svarstant ateities planus didžiausiu postūmiu buvo nedidelis, draugo padovanotas žiedelis. Žinomos skandinavų juvelyrės papuošalas buvo toks paprastas, kad aš nusprendžiau padaryti geriau. Pradėjau domėtis juvelyrika ir supratau amato svarbą. Kai gavau užsakytą savo pirmąją įrankių dėžę, pasijutau lyg vaikas: išdėliojau juos priešais save ant grindų ir visą dieną žaidžiau. Tuo metu buvau išvykusi. Grįžusi į Lietuvą pradėjau mokytis pas profesionalų juvelyrą.

Ir jau po pusės metų pristatėte pirmąją kolekciją. Lyginant abi, matyti Jūsų tobulėjimas.
Taip, nustebinau ne tik savo šeimą, bet ir pati save. Kai nuoširdžiai kuo nors domiuosi, esu itin imli žinioms.
Pirmoji iš tiesų buvo labai paprasta, aš taip ir sakau: mano pirma kolekcija yra kaip balti marškinėliai, jie yra garderobo pagrindas. Dabar jau einu prie sudėtingesnių kūrinių – tuos baltus marškinėlius pradedu paišyti.

Buvo komentarų, kad minimalizmas Lietuvos juvelyrikoje nepopuliarus, bet aš darau tai, kas man pačiai gražu, ir klientai mane jau atpažįsta. Sutinku moterų, kurios sako, kad papuošalų nenešioja. Manau, tai dėl to, jog neatranda savo papuošalų. Manieji – smulkūs, jie netrukdo, nėra tokie, kuriuos sugrįžus namo norisi nusiimti. Juvelyrikos, tinkamos kiekvienai dienai, Lietuvoje iki šiol beveik neturėjome.